

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobců: a) J. B., b) A. N., c) H. B.,** všichni bytem X, **žalobci b) a c) zastoupeni J. B. jako obecným zmocněncem, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, za účasti 1) M. T., bytem X, 2) D. D., bytem X, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 5.10.2012, č.j. KrÚ 61576/ODSHI/2012/Sv,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žalobci a), b), c) n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobců a), b), c) do rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 15.6.2012, č.j. Hl 11538/2012/SÚ sp. zn. S-SÚ/22871/2011/7 (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž byla zamítnuta žádost ze dne 3.11.2011, která byla podána žalobci jako spoluvlastníky pozemku parc. č. X v kat. území X a jejímž předmětem bylo zrušení veřejně

přístupné účelové komunikace na uvedeném pozemku, přičemž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Žalobní body:

1) Žalobci tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí, když před vydáním rozhodnutí nebyl zjištěn skutečný stav věci v době rozhodování. Žalobci mají za to, že věc byla posouzena pouze formálně, nikoliv objektivně. Žalobci namítají, že již původní rozhodnutí, k němuž žalovaný vztahoval změnu poměrů majících vliv na charakter pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace, nebralo v úvahu nové skutečnosti, které v té době žalobci uváděli. Původní rozhodnutí totiž deklarovalo, že dotčený pozemek je veřejně přístupnou účelovou komunikací, přičemž komunikační potřebě sloužil po období sta let pro neurčitý okruh osob. Charakter veřejně přístupné účelové komunikace nezměnilo dle uvedeného správního rozhodnutí ani skutečnost, že došlo k zaslepení komunikace realizací povolené zástavby.

2) Žalobci uvádějí, že stále tvrdí, že jejich právní předchůdci ani oni ke zřízení veřejně přístupné účelové komunikace nedali souhlas, naopak dlouhodobě se snaží dotčený pozemek, který se nachází v jejich vlastnictví, oplotit. Žádost o oplocení byla zamítnuta již v roce 1919 z důvodu plánování výstavby ulice M. Žalobci trvají na tom, že udělení jejich souhlasu k užívání pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace nelze pro absenci ustanovení o zřízení služebnosti, věcného břemene či účelové komunikace dovodit ani z listin předkládaných v průběhu správních řízení, a to z výpisů z pozemkových knih č. vložky X, č. YA, č. YB, pro kat. území X a smluv o převodu nemovitostí, jako např. smlouvy tržové ze dne 25.6.1931, smlouvy darovací ze dne 6.12.1965, smlouvy kupní ze dne 26.10.1994, smlouvy kupní ze dne 21.5.1997, smlouvy kupní ze dne 16.1.2006. MěstNV Hlinsko uzavřel s právními předchůdci žalobců dohodu o užívání pozemku, čímž však nedošlo ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace. Platnost této dohody, na jejímž základě byl vlastníkům sousední nemovitosti toliko umožněn dovoz stavebního materiálu, odvoz fekálií a přísun paliva, byla ukončena dne 31.7.2004. Po tomto datu dochází dle žalobců ke svévolnému užívání dotčeného pozemku. Žalobci mají za to, že s ohledem na plynofikaci města je dovoz paliva bezpředmětný, otázka dovozu stavebního materiálu již pozbyla významu, tudíž účel, pro který byl pozemek užíván, již netrvá.

3) Žalobci poukázali na rozsudek Okresního soudu v Chrudimi č.j. 4 C 456/78-33, jímž ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové 8 Co 434/79-54 ze dne 16.1.1980 byla zamítnuta žaloba o určení vlastnického práva k pozemku parc. č. 116/1, jíž se manželé Tuhých domáhali určení vlastnictví k dotčenému pozemku z titulu vydržení.

4) Dle žalobců není dána nutná komunikační potřeba, když dotčený pozemek slouží toliko žalobcům jako vlastníkům a dále vlastníkům sousední nemovitosti pro přístup k jejich dřevníku, přičemž žalobci tvrdí, že ten ztratil v průběhu let svůj původní charakter a z hlediska užívání původního určení i svůj význam. Za této situace se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, neboť pozemek nebyl vlastníky k tomuto účelu věnován výslovně ani konkludentně a nebyla a není dána nutná komunikační potřeba, když tyto dva

předpoklady definované prvorepublikovým Nejvyšším správním soudem promítl do své rozhodovací činnosti rovněž stávající Nejvyšší správní soud. Deklaroval-li tedy za popsaneho skutkového stavu správní orgán existenci veřejně přístupné účelové komunikace, pak porušil zákon. Žalobci mají za to, že rovněž názory prezentované ohledně této problematiky Veřejným ochráncem práv odpovídají přesvědčení žalobců o tom, že dotčený pozemek nemá charakter veřejně přístupné účelové komunikace, neboť se nejedná o zřetelnou cestu v terénu a mimo vlastníky pozemku je používán toliko vlastníky sousední nemovitosti, přičemž přístup k dřevníku lze zajistit jinak. Žalobci přitom poukázali na to, že dřevník je využíván v rozporu s účelovým určením stavby, ke garážování osobního automobilu, s čímž souvisí způsob využívání dotčeného pozemku vlastníky sousedního pozemku k jízdě a rovněž k parkování. Takové užívání dřevníku je v přímém rozporu s povolením stavby dřevníku, v němž byl zákaz garážování osobních automobilů výslovně uveden. Ke stavbě dřevníku přitom žalobci nedali souhlas, neboť nebyli přizváni jako účastníci stavebního řízení.

S ohledem na to, že již byl deklarován charakter pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace, nezbylo žalobcům než žádat změnu tohoto stanoviska.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když setrval na svém právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, bylo vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností ve věci, přičemž jsou v něm vypořádány veškeré námítky žalobců. Za podstatnou považuje žalovaný tu skutečnost, že ve věci nenastaly takové nové skutečnosti, které by vedly k novému řízení.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Osoby zúčastněné na řízení, sousedé, kteří po zaslepení průchodu dotčeným pozemkem v důsledku nové zástavby nadále užívají dotčený pozemek k přístupu ke kolně (dřevníku), mají za to, že dotčený pozemek slouží jejich nutné komunikační potřebě, a to ke stavbě dřevníku. Reálnost vybudování jiné cesty sporují s tím, že tato možnost byla již v minulosti šetřena stavebním úřadem s negativním výsledkem. Ohledně shora citovaného rozsudku doplnili, že tímto byl rovněž zamítnut protinávrh žalobců na uložení zákazu průjezdu osobního automobilu přes předmětný pozemek.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Rozhodnutím Městského úřadu Hlinsko ze dne 24.11.2009, č.j. HI 1977/2009/SÚ ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 24.2.2010, č.j. ODSHI-13563/2010-Li, které nabylo právní moci dne 1.3.2010, bylo v řízení podle § 142 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) k žádosti žalobců a dalšího účastníka správního řízení pod výrokem 1. rozhodnutí deklarováno, že pozemek parc. č. X v kat. území X je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst.1 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Výrokem 2. téhož rozhodnutí

bylo rozhodnuto, že se veřejný přístup na tuto veřejně přístupnou účelovou komunikaci podle § 7 odst.1 zákona o pozemních komunikacích neomezuje.

Žadostí ze dne 3.11.2011 požádali žalobci jako spoluvlastníci pozemku parc. č. X v kat. území X o zrušení veřejně přístupné účelové komunikace na uvedeném pozemku. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, jímž byla žádost žalobců o zrušení veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku zamítnuta, je vystavěno na absenci nových skutečností ve vztahu k podkladu rozhodnutí vydanému v předchozím správním řízení podle § 142 správního řádu.

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána osobami oprávněnými k podání žaloby, a to včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

O žalobě bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů /§ 75 odst. 1), 2) s.ř.s./.

Posouzení důvodnosti žaloby:

S ohledem na koncepci ustanovení § 142 správního řádu, které upravuje řízení o určení právního vztahu, a zejména s ohledem na odst. 1 právě uvedeného zákonného ustanovení (§ 142 odst. 1 správního řádu: „*Správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*“) je v této krajským soudem přezkoumávané věci rozhodné, z jakých podkladů správní orgány vycházely ve správním řízení, které bylo vedeno podle § 142 správního řádu a které předcházelo správnímu řízení, jež vyústilo v žalobou napadené rozhodnutí. Podmínkou pro vydání rozhodnutí o určení právního vztahu je totiž prokázání nezbytnosti existence požadovaného deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění práv žadatele. Bylo-li tedy ve věci posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace již vydáno pravomocné rozhodnutí správního orgánu, jak prokázáno výše (krajský soud přitom pro úplnost uvádí, že žalobci nevyužili svého práva na soudní ochranu tvrzených subjektivních veřejných práv, kterou poskytují zákonem předepsaným způsobem soudy rozhodující ve správním soudnictví), bylo na správním orgánu, aby otázku nezbytnosti nového deklarování o existenci či zániku veřejně přístupné účelové komunikaci opětovně posoudil. Lze mít za to, ačkoliv to správní orgán prvního stupně ani žalovaný ve svém rozhodnutí explicitně nevyjádřily, že nezbytnost deklaratorního rozhodnutí o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku je na straně žalobců dána jako podmínka nerušeného výkonu jejich vlastnického práva bez omezení veřejnoprávního charakteru (např. zamýšlená realizace oplocení pozemku).

Tedy prvním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl o žádosti podle § 142 správního řádu rozhodnout deklaratorním způsobem, je podmínka, že žadatel prokáže nezbytnost takového rozhodnutí pro uplatnění jeho práv, přičemž jedná-li se o opětovné rozhodnutí o téže právní vztahu, pak kumulativně přistupuje druhá podmínka, a to podmínka povinnosti tvrzení a následně povinnosti prokázání nových skutečností, které odůvodňují změnu v posouzení právního vztahu. Právě splnění této posledně uvedené podmínky tvrzení a prokázání změny poměrů je způsobilé prolomit překážku řízení tzv. věci rozhodnuté („*res iudicata*“) ve smyslu procesněprávním a právní jistotu ostatních účastníků právního vztahu či ostatních osob dotčených na svých právech představovanou právní mocí rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním. S ohledem na skutečnost, že vydání rozhodnutí se upíná k určitému datu, je zcela zjevné, že tyto okolnosti musí být okolnostmi, jež nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. Pokud by se snad jednalo o významné faktické okolnosti existující již v době vydání původního deklaratorního rozhodnutí, které žadatel nemohl uplatnit, pak bylo na místě využití mimořádných opravných prostředků, které nabízí správní řád, a to konkrétně podání žádosti na obnovu řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu.

Zaměřil-li tedy správní orgán svoji pozornost na to, zda je vůbec tvrzena a následně prokázána změna poměrů („*clausula rebus sic stantibus*“) v některém ze znaků definujících veřejně přístupnou účelovou komunikaci, pak správně vystihl podstatu možného opětovného deklarování právního vztahu ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu. Pro úplnost krajský soud uvádí, že veřejně přístupná účelová komunikace je definována jednak zákonnými znaky dle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích: „*Účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.*“, jednak dle judikatury Nejvyššího správního soudu požadavkem nutnosti komunikační potřeby (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 5 As 20/2003-64; ze dne 16.5.2011, č.j. 2 As 44/2011- 99 - publ. pod č. 2370/2011 Sb. NSS; ze dne 9.11.2011, č.j. 9 As 55/2011-141; rozhodnutí publ. v Bohuslavově sbírce nálezů nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních: Boh. A 10017/32, Boh.A 9162/31, Boh.A 10130/32, Boh.A 11955/35).

K jednotlivým žalobním bodům dále soud uvádí následující právní argumentaci:

K 1. žalobnímu bodu:

Žalobci namítají, že nebyl řádně zjištěný skutečný stav věci. To, zda správní orgán přistoupí ke zjišťování skutkového stavu věci provedením dokazování odvisí v případě opětovného posuzování žádosti podle § 142 správního řádu od kvality tvrzení žadatele. K dokazování je správní orgán povinen přistoupit po té, co je zjevné, že žadatel uplatnil nové skutečnosti ve věci v porovnání se skutečnostmi uplatněnými v předchozím správním řízení podle § 142 správního řádu, přičemž následné posouzení relevance takových uplatněných a prokázaných nově nastalých skutečností je završeno vydáním deklaratorního rozhodnutí o existenci či neexistenci právního vztahu. Jinak řečeno, nikoliv každá změna v okolnostech *prima facie* relevantních pro opětovné posouzení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu nutně znamená změnu ve výroku deklaratorního rozhodnutí. Uplatnění změny, u níž

nelze vyloučit relevanci ve smyslu změny výroku deklaratorního rozhodnutí, na sebe váže povinnost dokazování správního orgánu (rozsah dokazování je dán § 142 odst. 3 správního řádu, tedy obdobně jako ve sporném řízení podle § 141 odst. 4 správního řádu vychází správní orgán z těch důkazů, které byly navrženy účastníky správního řízení a nepostačují-li tyto důkazy ke zjištění stavu věci, může provést i důkazy jiné.) V daném případě však žalobci ani nové skutečnosti neuplatnili, tedy nesplnili shora uvedenou podmínku povinnosti takového tvrzení, které by zavazovalo správní orgán k provedení dokazování ve věci. Správní orgán prvního stupně však i přesto nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě samém. Tedy zvolil-li správní orgán jako formu výroku svého rozhodnutí zamítnutí žádosti, pak učinil správně, neboť žalobci nepředložili taková tvrzení o změně poměrů, tedy nové skutečnosti (a tyto skutečnosti nebyly při ústním jednání a místním ohledání zjištěny), které by odůvodňovaly povinnost provádění dokazování a následné rozhodnutí formou deklaratorního výroku podle § 142 odst. 1 správního řádu.

Namítají-li žalobci, že okolnosti, jimi označené za nové, které však, jak sami uvádějí, již byly podkladem prvního rozhodnutí v otázce existence veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku, nebyly žalovaným vyhodnoceny řádně, tedy v souladu se zákonem, nezbyvá soudu než sdělit žalobcům, že tyto žalobní námitky měli uplatnit v žalobě proti prvnímu deklaratornímu rozhodnutí žalovaného, tedy proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 24.2.2010, č.j. ODSHI-13563/2010-Li, které nabylo právní moci dne 1.3.2010. Měřeno optikou správního řízení, které vyústilo v žalobou napadené rozhodnutí, se totiž jedná o okolnosti opakovaně uplatněné, tedy nikoliv nové ve vztahu k předchozímu správnímu řízení vedenému podle § 142 správního řádu v téže věci. Žalobci žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2010, č.j. ODSHI-13563/2010-Li nepodali, proto jsou plně v souladu s požadavkem právní jistoty všech účastníků řízení, a to zásadně do doby než dojde k změně poměrů, povinni nést právní následky pravomocného rozhodnutí, které jasně prohlásilo, že dotčený pozemek je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Jak již naznačeno shora, v uvedeném právním názoru krajského soudu se promítá materiální složka právní moci správního rozhodnutí, tedy účinek závaznosti a nezměnitelnosti výroku rozhodnutí. (Prolomení v tomto směru představují instituty mimořádných opravných prostředků a prostředků dozorčího práva či institut vydání nového rozhodnutí podle příslušných ustanovení správního řádu a dále rozhodnutí soudů rozhodujících ve správním soudnictví). Pro úplnost krajský soud konstatuje, že formální složka právní moci rozhodnutí představuje nenapadnutelnost pravomocného rozhodnutí řádným opravným prostředkem.

K 2. žalobnímu bodu:

V tomto žalobním bodě žalobci shrnuli důvody, pro něž sporují charakter dotčeného pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace. Jak již soud nastínil ve svém vyjádření k 1. žalobnímu bodu, žalobci v žalobě ani netvrdili, že by ve správním řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí napadeného žalobou, uplatnili skutečnosti, které v předchozím správním řízení uplatněny nebyly (přičemž rovněž z porovnání podkladů obou správních rozhodnutí vyplývá, že v následném správním řízení nebyly uplatněny skutečnosti, které by bylo možno označit za nové). S ohledem na to, že se jedná o rekapitulaci tvrzení již

uplatněných v prvním správním řízení podle § 142 správního řádu, uzavírá soud, že ani tento žalobní bod není důvodný.

K 3. žalobnímu bodu:

Citovaný rozsudek neřeší otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace, řeší otázku určení vlastnictví a na základě protinávrhu odpůrce otázku rušení výkonu vlastnického práva, přičemž veřejnoprávními atributy dotčeného pozemku se vůbec nezabývá. Zejména však byl již podkladem pro první správní řízení ve věci podle § 142 správního řádu.

K 4. žalobnímu bodu:

Krajský soud opětovně konstatuje, že nebyly vzneseny nové okolnosti ve věci, které by odůvodňovaly vydání rozhodnutí o existenci či neexistenci právního vztahu, v daném případě o existenci či neexistenci charakteru dotčeného pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace. To, že není dána nutná komunikační potřeba, tvrdili žalobci již v předchozím správním řízení, s tímž odůvodněním o dostupnosti přes pozemky vlastníků domu čp. X. S tímto tvrzením se správní orgán prvního stupně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí č.j. HI 19771/2009/SÚ ze dne 24.11.2009 (s. 2 rozhodnutí). Pokud se týče tvrzení o užívání kolny a dotčeného pozemku ke garážování osobními automobily, ač je to v rozporu s povolením stavby dřevníku, v němž byl zákaz garážování osobních automobilů výslovně uveden, je na zvážení žalobců, zda v tomto ohledu učiní kroky podle příslušných ustanovení zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, avšak v tomto typu řízení nemají tyto žalobní námítky místo. To, že s žalobci nebylo v průběhu stavebního řízení jednáno jako s účastníky řízení, nelze v tomto soudním řízení zhojit. Uvádějí-li žalobci, že s ohledem na deklarování charakteru pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace jim nezbylo než novým správním řízením vyvolat změnu stanoviska, odkazuje se soud na již shora uvedené ohledně podmínek podmiňujících nové deklarování právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu.

Krajský soud na okraj („*obiter dictum*“) uvádí, že z celé koncepce žaloby je patrné, že žalobci nehájili včas svá práva, přičemž nyní využívají prostředku soudní ochrany, který však již není sto zhojit jimi vytýkané vady předchozích správních řízení (bez ohledu na jejich důvodnost, ta nebyla předmětem posuzování soudu), a to jak správního řízení vedeného podle § 142 správního řádu, tak správních řízení vedených podle tehdy platné a účinné legislativy stavebního práva. V této souvislosti nelze nezpomenout zásady římského práva: „Práva patří bdělým“ („*vigilantibus iura skripta sunt*“), která je promítnuta i do právního řádu České republiky, a to v oblasti správního práva zejména v institutu právní moci správního rozhodnutí a dále např. ve stanovení procesních lhůt k poskytnutí soudní ochrany proti rozhodnutí správního orgánu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2008, č.j. Afs 48/2006-155, dostupný na www.nssoud.cz). Uvedenou zásadu respektuje i Ústavní soud, jak vyplývá z jeho rozhodovací činnosti (např. usnesení ÚS ze dne 20.2.2013, sp. zn. III.ÚS 2045/11, dostupné na www.nalus.cz).

Po posouzení všech žalobních bodů, když krajský soud neshledal důvodným žádný z nich, dospěl krajský soud k závěru, že žalobu je třeba jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když žalobci ve věci nebyli úspěšní a žalovanému jako správnímu orgánu prokazatelně nevznikly takové náklady řízení, které by překračovaly rámec plnění jeho úředních povinností. Osobám zúčastněným na řízení nebyly soudem uloženy žádné povinnosti, tudíž jim nevznikly takové náklady soudního řízení, na jejichž úhradu by měly tyto osoby právo, a jiné náklady, k jejichž vzniku by měl soud přihlížet z důvodu vhodnosti zvláštního zřetele, soud neshledal (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. dubna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

V. P.